

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Pavla Šámala (soudce zpravodaje) a soudců Josefa Fialy a Jana Filipa o ústavní stížnosti stěžovatele **M. Š.**, zastoupeného Mgr. Petrem Kociánem, advokátem, sídlem Revoluční 1047/14, Nový Jičín, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. září 2020 č. j. 30 Cdo 2549/2020-404, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. března 2020 č. j. 21 Co 65/2020-374 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. ledna 2020 č. j. 42 C 331/2014-366, za účasti **Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 2**, jako účastníků řízení, takto:

I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 15. září 2020 č. j. 30 Cdo 2549/2020-404, usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. března 2020 č. j. 21 Co 65/2020-374 a usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. ledna 2020 č. j. 42 C 331/2014-366 byla porušena základní práva stěžovatele na přístup k soudu a na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem zaručená v čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. září 2020 č. j. 30 Cdo 2549/2020-404, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. března 2020 č. j. 21 Co 65/2020-374 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 2. ledna 2020 č. j. 42 C 331/2014-366 se ruší.

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená práva podle čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

2. Z ústavní stížnosti, napadených rozhodnutí a vyžádaného spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále jen „obvodní soud“) sp. zn. 42 C 331/2014 se podává, že stěžovatel dne 26. 1. 2007 požádal Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 (dále jen „povinný subjekt“) o poskytnutí informace o obsahu usnesení o zahájení trestního stíhání bývalého příslušníka Policie ČR pro jednání, kterého se dopustil proti konkrétní poškozené, dále o obsahu usnesení nadřízeného státního zastupitelství, kterým bylo případně rozhodováno o stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání obviněného

příslušníka, dále o usnesení státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, kterým bylo trestní stíhání obviněného příslušníka zastaveno a dále o obsahu usnesení nadřízeného státního zastupitelství, kterým bylo případně rozhodováno o stížnosti proti usnesení o zastavení trestního stíhání tohoto obviněného. Povinný subjekt dne 14. 6. 2011 žádosti částečně vyhověl, a to až po proběhlých řízeních o opravných prostředcích ve správním řízení a soudním řízení správním. Po dalších řízeních o opravných prostředcích ve správním řízení a soudním řízení správním povinný subjekt dne 16. 9. 2013 poskytl stěžovateli požadovanou informaci v plném rozsahu.

3. Stěžovatel se proto domáhal dne 29. 9. 2014 žalobou (doplněnou dne 20. 10. 2015, 11. 3. 2016 a 14. 4. 2016) po České republice – Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „žalovaná“) u obvodního soudu zaplacení 100 000 Kč s příslušenstvím, písemné omluvy a konstatování porušení svého práva na projednání věci v přiměřené lhůtě jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), spočívajícím v nepřiměřené délce řízení o poskytnutí informace.

4. Obvodní soud rozsudkem ze dne 12. 5. 2016 č. j. 42 C 331/2014-168 uložil žalované omluvit se stěžovateli a ve zbylé části žalobu zamítl. Obvodní soud shledal, že řízení o žádosti stěžovatele od jejího podání do poskytnutí úplné informace trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, a tím došlo k porušení práva stěžovatele na vyřízení jeho věci v přiměřené lhůtě a bez průtahů a práva na informace v jeho časové dimenzi. K odvolání stěžovatele

5. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 1. 3. 2017 č. j. 69 Co 283/2016-258, 69 Co 24/2017 potvrdil rozsudek obvodního soudu v části, kterou žalobu zamítl, a ve vyhovující části změnil formulaci omluvy.

6. K dovolání stěžovatele proti rozsudku městského soudu v části, v níž potvrdil zamítnutí žaloby o zaplacení tzv. peněžitého zadostiučinění, Nejvyšší soud oba uvedené rozsudky zrušil jako celek a věc vrátil obvodnímu soudu k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 20. 3. 2019 č. j. 30 Cdo 4292/2017-298. Z něj se podává, že správní řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. se netýká majetkových a jiných soukromých práv stěžovatele. Na dané řízení se proto nevztahuje právo na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž ani § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb. V úvahu připadá toliko nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty druhé téhož zákona spočívající v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě. V nyní posuzované věci proto nelze učinit závěr o jednotě správních řízení a navazujících soudních řízení správních ve věci žádosti stěžovatele o poskytnutí informace. Podle Nejvyššího soudu jde proto u žaloby stěžovatele o různé nároky s různým skutkovým základem. Z ní však není zřejmé, jakou výši přiměřeného zadostiučinění stěžovatel požaduje pro každý z těchto nároků. Nejvyšší soud proto přikázal obvodnímu soudu, aby v dalším řízení stěžovatele vyzval k doplnění žaloby podle § 43 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

7. Obvodní soud poté vyzval stěžovatele usnesením ze dne 7. 6. 2019 č. j. 42 C 331/2014-304 k doplnění žaloby a aby specifikoval, jakého konkrétního nároku se domáhá

u nepřiměřené délky správního řízení a navazujících soudních řízení. Na to stěžovatel reagoval přípisem ze dne 26. 6. 2019 tak, že s výzvou obvodního soudu nesouhlasí. Trval na tvrzení, že řízení o jeho žádosti o informaci tvoří pro účely náhrady újmy jeden celek.

8. Obvodní soud žalobu stěžovatele následně odmítl napadeným usnesením, neboť stěžovatel přes výzvu řádně nevymezil nesprávný úřední postup; nerozlišil, jakou částku žaluje, netvrdil, že v jeho sféře vznikla nemajetková újma a v čem spočívá příčinná souvislost mezi ní a nesprávným úředním postupem.

9. K odvolání stěžovatele městský soud potvrdil toto usnesení obvodního soudu napadeným usnesením. Městský soud odkázal na závazný výklad předpisů upravujících náhradu újmy za nesprávný úřední postup při výkonu veřejné moci provedený Nejvyšším soudem, přičemž vzhledem k tomu, že stěžovatel k výzvě obvodního soudu odmítl specifikovat, jakého konkrétního nároku se domáhá u nepřiměřené délky správního řízení a navazujících soudních řízení, a právní názor Nejvyššího soudu označil za vadný, znemožnilo to projednat jeho žalobu, když předmět řízení nebyl vymezen dostatečně po skutkové stránce tak, aby soud věděl, co má konkrétně projednat a o čem má rozhodnout.

10. Proti uvedenému usnesení podal stěžovatel dovolání, ve kterém trval na nesprávnosti právního názoru Nejvyššího soudu zejména o posuzování ne/jednotnosti správního řízení a navazujícího soudního řízení správního pro účely náhrady újmy za nesprávný úřední postup při výkonu veřejné moci. Nejvyšší soud dovolání odmítl napadeným usnesením, neboť nebylo přípustné. Z napadeného usnesení Nejvyššího soudu se podává, že Nejvyšší soud stěžovatelem předložené právní otázky považoval za vyřešené. Stěžovatel nepřednesl žádnou argumentaci, která by vedla ke změně jejich posouzení.

II.

Argumentace stěžovatele

11. Stěžovatel tvrdí, že v žalobě vycházel z toho, že správní řízení o jeho žádosti o poskytnutí informace a navazující soudní řízení správní tvoří jeden celek. Po výzvě obvodního soudu k doplnění žaloby proto označil opačný právní názor Nejvyššího soudu za nesprávný.

12. Stěžovatel dále uvádí, že na nyní posuzovanou věc dopadají závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2020 sp. zn. II. ÚS 570/20 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). V tomto nálezu, týkajícím se totožného stěžovatele v totožné situaci, Ústavní soud shledal porušení ústavně zaručených práv, neboť obecné soudy odmítly žalobu pro vady, kterými ve skutečnosti netrpěla. Ústavní soud totiž v odkazované věci vycházel z toho, že právo na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 38 odst. 2 Listiny dopadá i na správní řízení, jehož předmětem je základní právo nebo svoboda (zde právo na informace podle čl. 17 Listiny). Na řízení týkající se poskytnutí informace je proto nutné nahlížet jako na jeden celek od jeho zahájení do jeho skončení.

13. Rovněž nyní napadenými rozhodnutími proto došlo podle stěžovatele k tzv. odepření spravedlnosti a porušení stěžovatelova ústavně zaručeného práva na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 3 Listiny.

III.

Vyjádření účastníků řízení a replika stěžovatele

14. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům řízení a žalované, které náleželo postavení vedlejší účastnice řízení o ústavní stížnosti.

15. Nejvyšší soud v prvé řadě odkázal na odůvodnění napadeného usnesení a uvedl, že nemohl zohlednit stěžovatelem odkazovaný náleze, neboť byl vydán až po vydání napadeného usnesení. Nejvyšší soud dále uvedl, že na Ústavním soudu ponechává posouzení, do jaké míry jsou závěry odkazovaného nálezu použitelné na nyní posuzovanou věc.

16. Městský soud ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného usnesení.

17. Obvodní soud ve vyjádření zrekapituloval procesní vývoj věci a odkázal na podání stěžovatele ze dne 26. 6. 2019, v němž reagoval na výzvu obvodního soudu k doplnění žaloby; stěžovatel totiž odkázal na původní znění žaloby. Za dané situace nebylo možné pokračovat v řízení, neboť z obsahu žaloby není zřejmé, „jaký přesně nárok“ stěžovatel uplatňuje; předmět řízení není vymezen dostatečně. Obecné soudy odmítly žalobu stěžovatele v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu z rozsudku ze dne 20. 3. 2019 č. j. 30 Cdo 4292/2017-298. Obvodní soud poskytl stěžovateli dostatečný prostor k odstranění vad žaloby a její věcné neprojednání nemůže být přičítáno k tíži soudům. Obvodní soud považuje ústavní stížnost za nedůvodnou.

18. Žalovaná se ve stanovené lhůtě a ani po jejím uplynutí k ústavní stížnosti nevyjádřila. Vzhledem k poučení, že za takové situace bude Ústavní soud vycházet z toho, že se svého postavení vzdává, nebylo s ní již dále v posuzované věci jednáno.

19. Soudce zpravodaj zaslal doručená vyjádření stěžovateli k případné replice. Stěžovatel využil této možnosti a ve vyjádření nejprve odkázal na ústavní stížnost. Nejvyššímu soudu vytkl, že se ve vyjádření nevypořádal s rozporem vlastní judikatury s judikaturou Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. K vyjádření obvodního soudu znovu odkázal na náleze sp. zn. II. ÚS 570/20.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

20. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení podle zákona o Ústavním soudu, a shledal, že ústavní stížnost byla včas podána oprávněným stěžovatelem, jenž byl účastníkem řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpал všechny procesní prostředky k ochraně svého práva, resp. žádné další k dispozici neměl (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu *a contrario*).

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

21. Stěžovatel v nyní posuzované věci tvrdí, že se ocitl v totožné procesní situaci jako v odkazované věci sp. zn. II. ÚS 570/20 (ve které byl rovněž stěžovatelem). Skutkovou totožnost věcí nezpochybňuje žádný z účastníků řízení.

22. Proto je rozhodné, zda se i v posuzované věci uplatní závěry nálezu sp. zn. II. ÚS 570/20. Postup obecných soudů spočívající v odmítnutí žaloby stěžovatele pro vady totiž závisel na závazném právním názoru Nejvyššího soudu, jenž byl odkazovaným nálezem zpochybněn. Nejvyšší soud v době vydání napadených rozhodnutí vycházel z předpokladu, že u nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení je nutné činit rozdíl mezi správním řízením a navazujícím soudním řízením správním, nejde-li ve věci o majetkové či jiné soukromé právo a ocitá-li se věc mimo působnost práva na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. U správních řízení se proto nelze domáhat náhrady za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce řízení (§ 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb.), ale toliko za nesprávný úřední postup spočívající v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě – bez průtahů (§ 13 odst. 1 věta druhá zákona č. 82/1998 Sb.). V nyní posuzované věci proto nelze podle obecných soudů učinit závěr o jednotě správního řízení a navazujícího soudního řízení správního ve věci žádosti stěžovatele o poskytnutí informace, a proto se nepřiměřené délka řízení pro účely náhrady újmy za nesprávný úřední postup posuzuje zvláště u správního řízení a navazujícího řízení soudního, a žalobu, jež tyto nároky nerozlišuje, nelze věcně posoudit (blíže viz bod 5 shora).

23. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu se právo na projednání věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny kromě soudních řízení vztahuje i na správní řízení [viz např. nález sp. zn. I. ÚS 2872/18 ze dne 23. 7. 2019, bod 49; nález sp. zn. II. ÚS 1242/18 ze dne 16. 10. 2018, bod 30; nález sp. zn. II. ÚS 173/01 ze dne 7. 1. 2004 (N 2/32 SbNU 9); nález sp. zn. III. ÚS 696/02 ze dne 13. 11. 2003 (N 133/31 SbNU 189)]. Toto právo se přitom na správní řízení uplatní i bez vazby na navazující soudní řízení [například nález sp. zn. I. ÚS 2872/18 ze dne 23. 7. 2019, bod 49; nález sp. zn. II. ÚS 173/01 ze dne 7. 1. 2004 (N 2/32 SbNU 9); nález sp. zn. III. ÚS 696/02 ze dne 13. 11. 2003 (N 133/31 SbNU 189)].

24. Ústavní soud v návaznosti na tuto judikaturu v odkazovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 570/20 dovodil, že věc totožného stěžovatele (řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.) jako řízení o ústavně zaručeném právu na informace podle čl. 17 Listiny spadá pod působnost práva na projednání věci bez zbytečných průtahů zahrnující právo na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 38 odst. 2 Listiny. Zákonodárce je totiž oprávněn prvotní rozhodování ve věci spadající do působnosti některého ze základních práv a svobod svěřit správnímu orgánu namísto soudu. Nesmí však vyloučit soudní přezkum zaručený čl. 36 odst. 2 věta druhá Listiny. Předsune-li tímto způsobem zákonodárce před soudní řízení povinnost absolvovat správní řízení, hledí se na obě tato řízení jako na řízení jediné. Z ústavněprávního hlediska je tedy třeba považovat za jeden celek řízení od okamžiku zahájení rozhodování ve věci základního práva až do okamžiku konečného rozhodnutí ve věci – teprve v takovém okamžiku je totiž věc „projednána“ ve

smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny. To samozřejmě jednotlivcům nebrání domáhat se dílčí náhrady újmy za konkrétní úsek takto chápaného řízení. Obecné soudy proto měly posuzovat nepřiměřenou délku řízení ve věci stěžovatele jako jeden celek od jeho zahájení až do jeho skončení (tedy od zahájení správního řízení až do okamžiku poskytnutí informace).

25. Z těchto důvodů Ústavní soud dospěl k závěru, že nyní posuzovaná věc je stejná s věcí řešenou Ústavním soudem v odkazovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 570/20. Stěžovatel se v nyní posuzované věci domáhal u obvodního soudu náhrady újmy za nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. spočívající v nepřiměřené délce řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. od podání žádosti do jejího uspokojení. Doba řízení přitom podle stěžovatele zahrnovala jak správní řízení, tak navazující soudní řízení.

26. Z uvedeného nálezu ze dne 14. 10. 2020 sp. zn. II. ÚS 570/20 se dále podává, že v případech náhrady nemajetkové újmy způsobené porušením práva na projednání věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny je třeba právo na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny vykládat ve světle tohoto ustanovení. Přitom za nesprávný úřední postup je třeba považovat i porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě jakožto součástí práva na projednání věci bez zbytečných průtahů dle čl. 38 odst. 2 Listiny. Toto ustanovení se vztahuje i na správní řízení, jejichž předmětem je základní právo nebo svoboda. I v těchto správních řízeních se tedy uplatňuje právo na projednání věci v přiměřené lhůtě, jehož porušení je nesprávným úředním postupem. Dojde-li k porušení tohoto práva, je třeba vycházet z vyvratitelné domněnky, že tím došlo ke vzniku nemajetkové újmy. V takovém řízení je totiž ve hře právo zásadního významu, jemuž je rovněž poskytována zvláštní, a to ústavní ochrana. Lze tak předpokládat, že průtahy v řízení vedou k nemajetkové újmě účastníka, spočívající zejména v úzkosti, nejistotě a duševním stresu v očekávání výsledku řízení [srov. obdobně například nález sp. zn. I. ÚS 1536/11 ze dne 21. 9. 2011 (N 165/62 SbNU 449), bod 34], k jejíž kompenzaci má sloužit přiměřené zadostiučinění podle § 31a odst. 1 zákona o odpovědnosti státu (srov. obdobně například nález sp. zn. II. ÚS 1242/18 ze dne 16. 10. 2018, bod 28; nález sp. zn. I. ÚS 2872/18 ze dne 23. 7. 2019, bod 47). Ústavní soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění uvedeného nálezu.

27. Ústavní soud se však nevyjadřuje k tomu, zda stěžovatel má nárok na peněžité zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení. Je úkolem obecných soudů, aby posoudily, zda lze celkovou délku řízení pokládat za nepřiměřenou, zohlednily další relevantní faktory, mezi něž patří mimo jiné i význam předmětu řízení pro stěžovatele, a aby – budou-li to pokládat za potřebné – se vypořádaly s tím, zda nedošlo ke zneužití práva.

28. Imanentní součástí práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny je rovněž právo na přístup k soudu [viz například nález sp. zn. I. ÚS 3564/15 ze dne 7. 6. 2016 (N 107/81 SbNU 695), bod 17; nález sp. zn. IV. ÚS 1167/11 ze dne 20. 6. 2012 (N 123/65 SbNU 597), bod 18]. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu se obecné soudy dopustí porušení tohoto práva v případě, že odmítnou návrh na zahájení řízení pro (neodstraněné) vady, jimiž však návrh ve skutečnosti netrpěl.

29. Obecné soudy odmítly žalobu stěžovatele vzhledem k tomu, že správní řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. se netýká majetkových a jiných soukromých práv stěžovatele a na dané řízení se proto nevztahuje právo na projednání

věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž ani § 13 odst. 1 věta třetí zákona č. 82/1998 Sb. V úvahu podle nich připadá toliko nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty druhé téhož zákona spočívající v porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě, přičemž stěžovatel ani k výzvě obvodního soudu odpovídajícím způsobem svou žalobu nedoplnil a nespécifikoval, jakého konkrétního nároku se domáhá jednak u nepřiměřené délky správního řízení a jednak u navazujícího soudního řízení. Jak již Ústavní soud vyložil, i ve vztahu ke správnímu řízení, jehož předmětem bylo právo na informace, se lze domáhat náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku tohoto řízení, a proto nebylo namístě vyzývat stěžovatele k odstranění vad žaloby.

30. Obecné soudy proto v nyní posuzované věci odmítly žalobu stěžovatele pro vady, jimiž ve skutečnosti netrpěla, a porušily tím jeho ústavně zaručená práva na přístup k soudu a náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem podle čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny.

31. Ústavní soud proto ústavní stížnosti podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona napadená rozhodnutí zrušil. Takto rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků, neboť měl za to, že od něho nebylo možné očekávat další objasnění věci (§ 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu).

32. Úkolem obvodního soudu v navazujícím řízení proto bude věcně posoudit nárok stěžovatele na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, jehož předmětem bylo poskytnutí informace (aniž by byl vázán právním názorem vysloveným rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2019 č. j. 30 Cdo 4292/2017-298), neboť žaloba stěžovatele ze shora uvedených důvodů vadami, které by bránily jejímu projednání, netrpí, přičemž se uplatní vyvratitelná domněnka vzniku nemajetkové újmy, dojde-li soud k závěru o nepřiměřenosti délky řízení.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 6. dubna 2021

Pavel Šámal
předseda senátu